

JAK

trumfnout

MILIARDÁŘE

SÉRIE
LÁSKA ZA VŠECHNY PRACHY

MAX MONROE

JAK
trumfnout
MILIARDÁŘE

Copyright © 2016. Banking the Billionaire by Max Monroe.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Kašíková, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4704-7 (pdf)

MAX MONROE

JAK
trumfnout
MILIARDÁŘE

přeložila Kateřina Kašíková

Obsah

ÚVOD

1. KAPITOLA

2. KAPITOLA

3. KAPITOLA

4. KAPITOLA

5. KAPITOLA

6. KAPITOLA

7. KAPITOLA

8. KAPITOLA

9. KAPITOLA

10. KAPITOLA

11. KAPITOLA

12. KAPITOLA

13. KAPITOLA

14. KAPITOLA

15. KAPITOLA

16. KAPITOLA

17. KAPITOLA

18. KAPITOLA

19. KAPITOLA

20. KAPITOLA

21. KAPITOLA

22. KAPITOLA

23. KAPITOLA

24. KAPITOLA

25. KAPITOLA

26. KAPITOLA

27. KAPITOLA

28. KAPITOLA

29. KAPITOLA

30. KAPITOLA

31. KAPITOLA

32. KAPITOLA

33. KAPITOLA

34. KAPITOLA

35. KAPITOLA

36. KAPITOLA

37. KAPITOLA

38. KAPITOLA

39. KAPITOLA

40. KAPITOLA

41. KAPITOLA

FAMÓZNÍ A ZATRACENĚ DŮLEŽITÝ EPILOG

PODĚKOVÁNÍ

*Cassie a Thatchovi:
Úplně jste se pomátli.*

*Disclaimer:
A my taky. Máme vás rádi.*

ÚVOD

THATCH

Jsem Thatcher Kelly.
Absolvent Harvardu.

Finanční poradce společnosti Brooks Media, jejích sesterských firem a k tomu několika dalších společností v rámci žebříčku Fortune 500.

Cože? Zní vám to povědomě?

Nemůžu za to, že Kline byl první a vyfoukl mi všechnu slávu před nose.

Čisté jmění: 1,2 miliardy dolarů. Jo, je fakt super, že Kline disponuje větším kapitálem než já. Ale moje ruce sahají dál a dotýkají se mnoha dalších, mnohem *důležitějších, věcí.*

Tak fajn, možná ne úplně důležitých. Ale jsou to... frndy. Moje ruce sahají na frndy.

Klídek, kecám. I když jen většinu času.

Jako muž mnoha talentů mám víc zájmů a zakázek, než byste čekali.

Adrenalinový nadšenec. Skoky a pády, potápění nebo lezení – *orgasmy.* Pokud vám u toho vypadne zadek ven žaludkem a skončí vám v krku, až vás to zalije vlnou rozkoše, na níž se zhoupne celé vaše tělo, jdu *do toho.*

Jsem chlap jako hora, ale radši bych dělal cokoliv, než jen *tak někde nečinně stál.*

Chci být venku, rozjet to, chci sakra žít.

Pravděpodobně pro vás také nebude novinka, že střídám ženské jako na běžícím páse. Upřímně se za to fakt nebudu omlouvat. Všechny pro mě něco znamenaly, bez ohledu na to, jak dlouho jsem s nimi byl, ať už krátce, nebo dlouho, všechny mě naučily něco o životě nebo o mně samotném, a to nehodlám vrátet.

Ale už dlouho také toužím po monogamním vztahu, jaký má můj přítel Kline. Po vztahu s člověkem, který se snaží poznat každíčkou část vaší bytosti a stará se o vás, když na to sami nestačíte. S takovým člověkem, který chce žít život úplně naplno – ale chce ho zažívat s *vámi*.

Tím chci říct, že jsem vybíravý. Nevhodné žerty se ve mně mísí s hlubokými city, můžete rýt, jak hluboko chcete, ale stejně budete pořád na míle daleko od mého pravého já.

Tak tomu ostatně vždycky bylo, dokud nepřišla Cassie Phillisová.

Je šílená a náročná a neustále balancuje na hraně slušnosti.

Ale má to nejjemnější a nezkrotné srdce, pokud jste tedy někým, koho má ráda. Ať se propadnu do země, jestli se tohle nestalo tím nejdůležitějším cílem mého života – znamenat něco pro ženu, která pro mě už teď znamená všechno.

Protože musíte vědět, že pokud jste chlap, který chce zároveň závazek i divokou jízdu, bude to s vámi v sedadle pořádně házet.

Zapněte si bezpečnostní pásy, dámy a pánové.

Tohle jsme my.

1. KAPITOLA

CASSIE

Když slunce začalo klesat za obzor oceánu a obloha v Key West prosvícená posledními denními paprsky se zbarvovala do růžova a oranžova, udělala jsem posledních pár fotek a oddálila foťák od obličeje. V písku dovádělo patnáct šíleně sexy modelů. Svaly měli mokré od vody a jejich vypracovaná těla byla oděná pouze do plavek od nadějného newyorského návrháře jménem Fredrick La Hue.

Můj život byl fakt dřina.

„Tak fajn, kluci, dneska už to balíme,“ oznámila jsem, když jsem se vyhrabala na nohy a oklepávala si písek z kolen. „Skvělá práce, všichni. Jestli máte žízeň, a já vím, že většina z vás násosek ji má vždycky, přijďte dneska večer do Sloppy Joe’s. Drinky jsou na mě.“

Modelové i všechen ostatní personál zajásali a já se na ně rozverně zašklebila.

„Tím tohle zatracené focení prohlašuju za dokončené!“ křikla jsem do sboru jásajících hlasů a zamířila ke stanu, abych si připojila foťák k notebooku.

Na obrazovce se zobrazovaly stovky fotek a jejich malé náhledy mě skoro prosily, abych na ně klikla. Udělala jsem, oč mě žádaly, klikla na ‚vybrat vše‘ a otevřela si je u sebe v editoru. Když jsem koutkem oka zachytila některé ještě neupravené fotky, které se mi podařilo zachytit, stěží jsem v sobě potlačovala vzrušení. Byl to dlouhý den. Makala jsem od brzkého rána až do západu slunce,

ale věděla jsem, že až si při upravování fotografií trošku zakouzlím, Frederickovi se při probírání toho množství sexy fotek pořádně postaví.

Šla jsem si pro láhev vody k provizornímu stolu s občerstvením, a když jsem se vrátila, našla jsem svoji asistentku Olivii, jak u mě na notebooku projíždí fotky. Vzhlédla od obrazovky a usmála se. „Jsou fantastické, Cass.“

„Díky. Řekla bych, že Frederick z nich bude nadšený. Miluje pohled na kopu nahatých chlapů. Ale komu by se to nelíbilo?“

Olivia se ušklíbla a dál se proklikávala fotkami.

Pracovala jako moje asistentka už několik let a já si na náš vřelý pracovní vztah zvykla. Nejenže byla dobrá kamarádka, ale také jsem cítila povinnost ji vzít pod svá ochranná křídla a naučit ji o fotografování všechno, co vím. Byla zvědavá a já jsem doufala, že bych jí jednoho dne případně mohla pomoci udělat velký krok z pozice asistentky na pozici fotografky.

Joshua, jeden z mých nejoblíbenějších maskérů a nenapravitelný koketa, nahlédl Olivii přes rameno. Bokem ji odstrčil na stranu a netrvalo dlouho a už ten svůj všetečný zadek strkal všude a probíral se mi soukromým souborem s fotkami. „*Počkej*... co je tohle? Tohleto focení si nepamatuju.“

Obrazovku zaplnilo celé album Klineova, Thatchova a Weso-va ragbyového týmu a Joshua nedovedl skrýt nadřžený pohled. Pousmála jsem se, když jsem si vzpomněla, jak jsem je fotila pár týdnů před Klineovou a Georgiinou svatbou. Zastavili jsme se u kluků na tréninku, než jsme vyrazili na večeri, a určitě nemusím dodávat, že jsem při pohledu na sexy chlapy v dresech byla vděčná za to, že jsem ten den s sebou měla foťák.

Joshua ukázal na fotku Thatcherera. Siluetu veselého obra si nešlo splést s nikým jiným. Perfektně vykreslené rysy a vypracované svaly na fotce zabíraly tolik místa, že by na člověka skoro vyskočily z obrazovky, a navíc bylo tohle zatraceně sexy tělo zahalené

jen černými teplákovými šortkami. Ten parchant měl zpotené vlasy, stál tam s rukama založenýma v bok a rty měl roztažené do přidrželého úsměvu.

„Ale teď vážně,“ nedal se Joshua odbýt. „Co je *tohleto*?“

„Tohle je jeden Thatch.“

„Thatch? To je nějaká přezdívka nebo co?“

Zavrtěla jsem hlavou a zasmála se. „Thatch je jeho jméno, Thatcher Kelly,“ vysvětlila jsem a v duchu si zamumlala: *Anebo akce. Bože. Bože, ano.* Zírala jsem na jeho fotku. „Thatche bych si rozhodně dala.“

Povzdychl si. „Je svobodný?“

Na zlomek vteřiny se mi ta otázka zdála zvláštní, ale prvotní nejistota během chvilinky vyprchala. Zakřenila jsem se. „Jo, je naprosto svobodný.“

Vlastně svobodný *byl*. Technicky vzato jsem nelhala. Jen jsem opominula ten nepatrný fakt spočívající v tom, že není na péra.

Joshua znepokojivě dlouho hypnotizoval jeho fotku, než se zeptal: „Dáš mi na něj číslo?“

Vůbec jsem se nerozmýšlela.

Mluvíme tady o Thatchovi a já nevynechám žádnou příležitost, jak si z něj vystřelit. „Dej mi svůj telefon.“

Podal mi ho a já mu Thatchíka s radostí přidala do kontaktů. Rozhodla jsem se nemyslet na to, proč znám vlastně jeho číslo nazpaměť.

„Safraporte, toho chlapa chci poznat,“ řekl Joshua s očima upřenými na fotku na obrazovce mého počítače. Potom mu pohled sklouzl na číslo v mobilu.

Naklonila jsem hlavu na stranu. „Myslela jsem, že s někým chodíš.“

Joshua se ušklíbl. „Chodil jsem, ale prý jsem mu nedával dostatek prostoru.“

„Tak ať si trhne. Zní jako pořádný debil.“

„Jo,“ zamumlal. „Debil, do kterého jsem byl zamilovaný. Vlastně pořád ještě jsem, kčertu. Přál bych si, aby moje srdce už konečně zapomnělo, že kdy existoval.“

Soucítěně jsem potřásla hlavou, ale vůbec jsem se do jeho situace nebyla schopná vcítit. „Člověče, láska je pěkná mrcha, co?“

Joshua se zasmál. „Moudrá slova od holky, která se odmítá usadit.“

Blahosklonně jsem se na něj usmála. „Možná jsem větší mrcha než láska.“

Znovu pohlédl na svůj mobil a oči se mu rozsvítily. „Ksakra, jdu tomuhle sexy parchantovi zavolat, žijeme přece jen jednou.“

Než jsem měla šanci ho zastavit – což vlastně asi bylo jedno, protože tohle bych si fakt nenechala ujít –, už ťukal na Thatchovo číslo a nastavoval mobil na reproduktor.

O tři vyzvánění později místnost zaplnil hluboký hlas, za nímž by se moje frnda s radostí rozeběhla. „Thatch.“

„To je Thatcher Kelly?“ zeptal se Joshua a uculoval se při tom na mě.

Asi jsem se měla cítit blbě, že jsem Joshuu takhle metaforicky předhodila vlkům, ale kruci, bylo těžké nemít potouchlou radost z toho trapasu, který bude následovat.

„To jsem já,“ odpověděl Thatch věčným hlasem, ze kterého sálala autorita a sex-appeal. Moje frndička podnikla pokus o to se mi vyplížit z kalhot ven.

Ale ale, doprdele. Moc se nevzrušuj, ty jedna koketní mrcho, řekla jsem jí. V tomhle telefonátu jde o pobavení, ne o povyražení.

„Ahoj, Thatchere,“ zapředl můj maskér do telefonu hlasem sexuální sirény. „Jmenuju se Joshua a máme společnou známou.“

„A o kom že to mluvíme?“ zeptal se Thatch otevřeně, ale ostražitě. Věděla jsem, že navzdory své bujaré osobnosti si velmi cení svého soukromí.

„Cassie Phillipsová.“

Thatch se rozesmál hlubokým, hrdelním smíchem a mně se postavily bradavky. „Tak to jo, Cassie já znám.“ Soudě podle toho, jak to oba přešli, jsem byla asi jediná, komu připadalo, že slovo *znát* myslel v biblickém slova smyslu. A nikdo kromě mě nevěděl, že mě takhle *nezná*.

„Ukázala mi náhodou nějaké svoje fotky, na kterých jsi ty, a musím –“

„Cassie má u sebe ve foťáku moje fotky?“

„To má, zlato, to si piš, že má. Jsi na nich bez trika a nemůžu popřít, že mám zájem.“

„Máš zájem?“ opakoval Thatch zmateně.

„Ano, to opravdu mám. A Cass se zmínila, že nikoho nemáš. No, a já taky právě zrovna nikoho nemám. Myslím, že bychom si spolu určitě mohli rozumět, tak jsem si říkal, jestli bys někdy nechtěl zajít na drink...“

„A Cassie ti řekla, že to je něco, o co bych měl zájem?“

Joshua sklouzl pohledem na mě, ale v telefonu si zachoval tvář. „Ne přímo, ale naznačila to.“

Z reproduktoru se ozvalo téměř neslyšné uchechtnutí. „Víš, Joshuo, je mi potěšením, ale je tu jeden problém.“

„Aha.“ Zněl zklamaně. „A v čempak?“

„Jsem tak trochu zamilovaný do páru výmluvných koz. A majitelka výše zmíněných divů světa je totálně zabouchnutá do mého ptáka.“

„Nejsem zabouchnutá do tvého ptáka, Těčko,“ odpověděla jsem a Joshuův i Oliviin pohled namířil vmžiku na mě.

„*Fakt jsi větší mrcha než láska,*“ řekl mi Joshua s pobaveným úšklebkem, podal mi svůj mobil a pošeptal mi do ucha: „Ty fakt chceš, aby tě přerízl, ty jedna couro. A nemysli se, že na tohle jen tak zapomenou. Dlužíš mi, Phillipsová. A hodně.“

Zasmála jsem se a potřásla hlavou. „To ne, jen mě baví si ho dobírat. A jak moc že ti dlužím?“

„Chci nového přítele, který bude mít v kalhotách stočeného pořádného hada. Tak pětadvacet centáků.“

„Pětadvacet centimetrů?“ Rozšířily se mi oči. „To pojmeš takového obra?“

„Ó, ano. Když přijde na techniku hlubokého hrdla, tak válím,“ mrkl na mě Joshua. „A ty jsi pěkná lhářka, jen tak mimochodem. Chceš toho velkého zlobivého chlapa mít mezi nohama,“ dodal šeptem, než odešel poklízet na druhou stranu stanu.

Vypnula jsem na mobilu reproduktor a do ucha mi zahlaholil Thatchův hluboký hlas. „Víš, že si nemusíš vymýšlet tyhle komplikované žertíky, abys slyšela můj hlas, zlato. Nejdřív mi posíláš všelijaké záhadné zprávy a teď tohle. Přijde mi to jako spousta zbytečné námahy, když mi kruci můžeš kdykoliv zavolat.“

„Měj se, Thatchere,“ odbyla jsem ho a předstírala, že jsem našťvaná, i když jsem se cítila všelijak, jen ne našťvaně. Díky té fotce a Thatchovu zatracenému hrdelnímu smíchu jsem byla zaneprázdněná představou toho, jak mi svým obrovským vlakem projíždí můj tunel.

„Buď hodná, Cassie.“

„Já jsem vždycky hodná.“

Zasmál se. „Tomu se mi nějak nechce uvěřit. Vyříd' Joshuovi, že oceňuju ten telefonát i jeho nabídku. Kdybych nebyl na frndy, vzal bych ho na dobrou večeři, pár drinků a potom k sobě do bytu, kde bych mu vyšukal mozek z hlavy.“

„Krásně jsi mi to popsal. Určitě mu nechceš dát šanci? Kdo ví? Třeba se ti to zalíbí.“

„Myslíš?“ zeptal se a bylo slyšet, že tu hru hraje se mnou, i když jsme oba věděli, že pokud Thatcher Kelly něco šukal, byly to frndy.

„Nechala jsem tě, abys mě políbil, takže se staly už i podivnější věci.“

Hlas mu najednou klesl o několik oktáv níž. „Máš na sobě teď podprsenku?“

„Jak to s tím souvisí?“

„To, jestli máš, anebo nemáš podprsenku, vždycky souvisí se vším. Tohle téma nikdy není mimo.“

Potřásla jsem hlavou, ale sjela jsem pohledem na svoje tričko. „Nemělo by tě to překvapit, ale ne, nemám.“

Pokud Thatcher Kelly něco zbožňoval, byla to moje prsa, a co jsem tak věděla, dokonce těm mým pahorkům založil fanklub.

„Nepřekvapuje a stojí mi, jen si to představím. Dá se říct, že jsem jak pravítko.“

„Tak tomu svému ptáčkovi řekni, ať si zase lehne, Thatchere.“

„Pojď mi s tím pomoci,“ začal vyzývavě.

„To je lákavá nabídka, jenže já nejsem v New Yorku.“

„Kde jsi?“

„Key West.“

„A kdy se vracíš domů?“

„Až za pár dní.“

„Měla bys mi brnknout, až budeš zpátky ve městě.“

„Ale, vážně? A proč bych to měla dělat?“

„Protože na mě nemůžeš přestat myslet.“

Upírala jsem pohled na tmavnoucí modré moře. Nemohla jsem popřít, že by to nebyla tak úplně pravda. Už to byly skoro dva měsíce, kdy jsme spolu strávili až hříšně moc času při hlídání Klineova a Georgiina kocoura, zatímco oni dva si užívali líbáanky na Bora Bora a šukali tam jako dva králíci.

Hlídání kocoura se zvrstlo v jeho hledání, když se nám Walter na několik dní ztratil, a někdy během tohohle debaklu si mě Thatch začal získávat. Načapala jsem se, jak mu občas zavolám nebo pošlu zprávu, jen tak, abych se zeptala, co zrovna dělá. Vůbec jsem se nepoznávala a začínala jsem si říkat, jestli ho prostě nepotřebuju vyšukat z hlavy.

„O tom bych musela něco vědět,“ odpověděla jsem skeptickým tónem. „Víš, právě jsem viděla toho nového Supermana a ve svých fantaziích se teď soustředím na Henryho Cavilla.“

„Připiš si mě do dramatického kroužku, zlato. Supermana ti rád zahraju a klidně si na péro navléknu kuklu, jestli se ti tohle líbí.“

Hmm, to byla sexy představa.

„Ale jak bych ti ho pak vykouřila?“

„Nevykouřila. Byl bych totiž příliš zaneprázdněný lízáním tvojí frndy. Kouření si necháme až na druhé rande.“

Bože, byl přeborník v přebíjení. Asi mě to mělo naštvat, ale to se nestalo. Na to bylo tohle vzájemné škádlení až příliš dobrá zábava.

„Že ty sis zase googlil nabalovací fráze?“ dobírala jsem si ho.

„S velkým penisem přichází velká zodpovědnost, zlato.“

Tomu jsem se zasmála. „Bože, to zní příšerně.“

„Ojed' mě, jestli se pletu, ale vím jistě, že chceš, abych tě znova políbil.“

No tak co, no, tak mě políbil. Jednou. Byla jsem si celkem jistá, že to udělal, aby mi zacpal pusu, ale nebylo to špatné. Ale pěkně mě vytočilo, že se choval, jako by ten polibek byl nějaká hra. Normálně mě takové kraviny nijak nevyváděly z míry, ale v tu chvíli jsem si to naplno užívala, než mě z toho okamžiku vytrhl. Parchant jeden.

„Zavěšuju.“

Zasmál se. „Fajn, fajn. Brnkni mi, až budeš zpátky.“

„Popřemýšlím o tom.“

„Popřemýšlíš o tom?“ opakoval. „No to mě poser, tohle už je mnohem lepší odpověď než minule.“

Povytáhla jsem obočí. „Co jsem říkala minule?“

„Že mě plácneš přes péro.“

„Neboj, Těčko. Já najdu způsob, jak zvládnout obojí.“

Poslední, co jsem slyšela, než jsem zavěsila, bylo jeho hluboko položené pochechtávání.

Teprve potom mi došlo, že jsem vyjádřila úmysl se s ním vidět, protože ať už jsem to chtěla udělat jakkoliv, plácnutí přes péro nešlo provést jinak než osobně.

2. KAPITOLA

THATCH

Čtyřicet let manželství mých rodičů a pětatřicet let mé vlastní životní existence, to byl důvod mé dnešní návštěvy rodného města Frogsneck ve státě New York. Moji rodiče byli předobrazem všeho, co jsem sám od manželství a závazků s ním spojených chtěl, a oslavovat s nimi tolik let jejich vzájemné lásky byl pro mě opravdu jedinečný zážitek. Byli to ti nejlepší lidé – milující, věrní a zatraceně poctiví.

Nicméně být zpátky ve svém rodném městečku mi vůbec příjemné nebylo. Pohledy, které na mě a moje rodiče zdejší lidé vrhali, se ani za všechny ty roky nijak nezměnily.

Subjektivní vnímání je kritérium, podle nějž se lidé navzájem hodnotí. Bohužel tohle vnímání často zcela postrádá být jen zrnko pravdy.

Věděl jsem, že jsem po rodinné oslavě neměl chodit do místního pajzlu. Měl jsem mít na paměti minulost a místo toho si připít na budoucnost v soukromí domova svého dětství, ale neudělal jsem to.

A teď, když se dveře otevřely a odhalily jednu z mých nejhorších středoškolských vzpomínek, jsem se musel postavit důsledkům svého rozhodnutí.

„Hele, Ryane, vidíš, kdo to přišel?“ zeptal se Johnny Townsend svého kamaráda, Ryana Fondlana.

Strávil jsem léta svého mládí opovrhováním Johnnym, takže i pouhá zmínka jeho jména mi zvedla krevní tlak. To byla

pravděpodobně jinak bezdůvodná příčina skutečnosti, že jsem nějak nebyl s to vyjít s Johnem z BAD, což byl ragbyový tým, ve kterém jsme s Klinem a Wesem každý týden hráli, a také důvod naší směšné přezdívky, Billionaire Bad Boys neboli Zlí hoši miliardáři.

Tým příhodně sponzorovala Wesova restaurace BAD, která mu také dala jeho jméno. Pro restauraci to bylo dost úděsné jméno, ale Wes měl zatraceně dobrý obrat. Pravděpodobně mu do karet nahrával fakt, že vlastnil tým hrající v národní fotbalové lize a nalákal tak k sobě profesionální sportovce.

John hrál ragby s námi a já nemohl popřít, že jsme až příliš mnoho času věnovali vzájemnému rýpání a popichování. *Doprdele.* Asi bych se měl trochu snažit a nechovat se na příštím tréninku jako úplný debil.

„Johnny –“ snažil se ho Ryan přerušit, ale nebylo to k ničemu.

Ryan byl vcelku pohodář, který se okolo Johnnyho vždycky ochomýtal a snažil se mírnit jeho urážky. Fakt mě mrzelo, že je i po tolika letech vidím spolu jako nejlepší kámoše. Kluci budou vždycky kluci, ale je něco úplně jiného, když se tak chovají dospělí chlapi.

„Skoro jsem nemohl uvěřit vlastním očím. Takový velký pán jako Thatcher Kelly u nás v zapadákově? To se mi zdá divné,“ rýpal Johnny ve snaze mě vyprovokovat. Dělal to už od doby, kdy jsem byl v prváku na střední, měl jsem nadváhu a snažil se jen přežívat. Nikdy jsem neměl mindráky, ale on se mi na ně s radostí snažil založit. Všechno se ale změnilo, když jsem během dvou let vyrostl o třicet centimetrů a přibral pětadvacet kilo svalů.

„Klídek, Johne,“ vložil se do toho Ryan a nařídil mu: „Sedni si a dej si něco k pití.“ Pak se otočil na mě.

„Nazdar, Thatchi,“ pozdravil mě a ušklíbl se, zatímco se posadil na židli vedle mě, takže byl mezi mnou a Johnnym – chytrý tah. To ale Johnnymu nezabránilo mě bedlivě sledovat, zatímco Ryan mluvil dál. „Jak se daří?“

„Celkem dobře,“ odpověděl jsem upřímně, ale stručně, aby všechno proběhlo pokud možno hladce a bezbolestně. Lokl jsem si piva. Normálně bych ležák jako Coors nepil, ale dneska se to dalo.

„Dlouho jsi tu nebyl,“ pokračoval.

„Jep.“

„A vyhovuje ti to tak?“ zeptal se Ryan a Johnny si odfrkl.

„Jasně že mu to krucinál vyhovuje. Na taková místa si připadá moc dobrý.“

V čelisti mi zapraskalo, ale snažil jsem se Johnnyho ignorovat a soustředit se na rozhovor s Ryanem.

„Jo. Pravidelně vídám všechny, na kterých mi záleží. Rodiče jezdí za mnou a Frankie bydlí ve městě.“ Pokrčil jsem rameny.

„Frankie,“ zamumlal si Johnny posměšně pod vousy a já jsem najednou cítil, jak se mnou začíná cloumat vztek.

„Dávej si sakra bacha,“ varoval jsem ho a odstrčil židli dozadu. Zvuk dřeva skřípějícího po podlaze přilákal pozornost několika chlapíků sedících poblíž.

Ryan se okamžitě zvedl a stoupl si mezi nás. „Má jen špatný den, Thatchi. Nedávno se rozvedl a jeho manželka dneska vyhrála soud o děti,“ zašeptal.

Donutil jsem svoje bušící srdce, aby se zklidnilo, sedl jsem si zpátky na židli a mávl na barmana, aby mi donesl účet. Návštěva baru za účelem dát si jedno na uklidněnou začínala být nějak moc stresující.

„Jak se vlastně Frankie má?“ stále nepovoloval Johnny. Usilovně jsem se snažil mít na paměti to, co mi prozradil Ryan, a Johnnyho ignorovat – a přimět toho zpropadeného číšníka, aby si pospíšil. Čím dřív odsud vypadnu, tím líp.

„Už ksakru sklapni, kámo,“ radil mu Ryan, když jsem se zvedl a tyčil se nad nimi. Nikdy jsem neměl mírnou povahu a k tomu jsem byl opakem hubenosti. S výškou, která se blížila dvěma metřům, a váhou přes sto kilo jsem byl skoro dvojnásobný než oni.

„Ten se sem taky nehrne,“ pokračoval Johnny. „Ale být na jeho místě, asi bych taky domů nejezdil. Zasraná srabácká svině, co se drží jako klíště chlapa, který mu kurva zabil vlastní sestru, jen aby si udržel nad vodou podělaný byznys.“

Johnny se zvedl z barové židle, obešel Ryana a stoupl si přímo přede mě, zatímco ve mně se začínala vařit krev.

Jeho úlisný hlas zašeptal, jako když bodá nožem. „Pověz mi, Thatchi. Jaké to je, když ti projde vražda?“

Díval jsem se, jak mi z čerstvé rány na kloubech ruky ukápla kapka krve a skončila na betonové podlaze. A bylo po všem. Jedinou ránou pěstí jsem Johnnyho srazil k zemi a skončil tady – v zajetí studené, betonové cely o průměru dva a půl krát tři metry.

Z pohledu práva ta jedna rána nebyla až tak veliký problém, ale rvačka v baru, která se v jejím důsledku rozpoutala mezi ostatními, už ano. V takovém klidném městečku, jako je tohle, lze nalézt povražení asi v čemkoliv – třeba i v nepravděpodobné a neoprávněné příležitosti ke rvačce.

„Kelly!“ zařval šerif Miller a vyrušil mě ze soustředěného hypnotizování podlahy. „Jeden telefonát!“

Se zdvořilým „Ano, pane“ jsem přikývl, zvedl se z lavice zakrývající improvizovaný záchod a vyšel ven z cely. Šerif Miller to všechno pozoroval, zatímco jeden z jeho mladých pobočníků otevřel dveře. V šerifových očích se zračilo opovržení a já jsem se mu upřímně ani nedivil. Než jsem Frogsneck před lety opustil, stál jsem ho víc než dost těžkostí, a teď, hned během prvního večera, kdy jsem se tu po pěti letech ukázal, se mnou zase byly problémy.

Šerif si však vážil mých rodičů, což se nedalo tvrdit o mnohých ze zdejších úzkoprsých obyvatel, a tak jsem se snažil udělat dobrý dojem. „Mrzí mě to, šerife.“

„Jasně,“ řekl a zasmál se. „To ti tak věřím. Umím si představit, že drahé obleky nejsou právě to nejpohodlnější oblečení do basy.“

Nijak jsem to nekomentoval a zůstal jsem v klidu. Když viděl, že jsem se nenechal vyvést z míry, pohled v jeho očích se změnil. Snad jsem v nich zahlédl i záblesk respektu. „Ne, pane. Jen mě mrzí, že jsem tady a uprostřed noci vám přidělávám práci. V pětatřiceti bych už měl být schopný si zachovat chladnou hlavu, ať už si lidi říkají, co chtějí. Proto se omlouvám.“

„Dokážu si představit, že Margo je dost citlivé téma,“ zamumlal a dal mi tak najevo, že zná pravý důvod celé potyčky, a to bez ohledu na to, kolik toho sám viděl. Proto to byl tak dobrý šerif.

Moje přítelkyně ze střední, Margaret – pro většinu lidí Margo – zemřela, když jsme spolu odjeli na víkend pryč z města. Byl jsem jediný, kdo tu strašnou událost viděl na vlastní oči. Musím přiznat, že jsem se už dávno posunul dál. Ne že bych zapomněl na její smrt a na to, čeho jsem byl svědkem, ale netížilo mě to natolik, aby to mělo zásadní vliv na můj život. Nepronásledovaly mě vzpomínky na celou událost a rozhodně jsem si nedělal starosti kvůli něčemu, za co jsem nebyl zodpovědný. Ale někteří malomyslní lidé měli evidentně spoustu času o tom přemýšlet.

Jenomže z nařčení z něčeho tak strašného se pro mě nikdy nestane rutina a pořád jsem ještě nepřišel na to, jak kvůli tomu neztratit trpělivost. Proto jsem sem moc nejezdil.

Strašně mě štvalo, že moje první cesta domů po tolika letech skončila tak předvídatelně.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem upřímně.

„Zavolej si,“ nařídil mi a pokynul k osamocenému telefonnímu automatu.

Ksakru. Dalo by se říct, že technologie mi teď do karet nijak nenahrávala. Neznal jsem nazpaměť žádné jiné číslo kromě toho na své rodiče. Vlastně jedno jsem znal. Zasmál jsem se nad důvodem, proč jsem si ho zapamatoval.

Vybau si poslední čtyři číslice z telefonního čísla na Cass, ted'. V hlavě se mi přehrávala vzpomínka na jeden noční telefonát s trochu

podnapilou Cassie Phillipsovou. *Toble je fakt skvělé, krucinál!* Zatraceně směšné to bylo. No ale co...

„Šerife –“

„Co?“ odsekl. Fakt skvělé, ksakru. Chvilí vzájemného respektu jsme si odbyli a já to už zase podělal. Zatraceně, *sakra*.

„Mohl bych se podívat na mobil a najít si tam číslo? Nazpaměť znám jen jedno –“ začal jsem si vymýšlet.

„Tak ho použij, Kelly,“ přerušil mě.

Obličej se mi stáhl do bolestné grimasy, když jsem naléhal dál. „Promiňte, pane, ale to číslo je na moje rodiče a upřímně bych tu radši seděl navěky, než abych jim zkazil čtyřicáté výročí svatby.“

„Dobře,“ souhlasil a já jsem úlevně vydechl.

Ale předčasně. „Telefonát nebude. Běž si sednout.“

Doprdeleee. Šerifův pobočník zase otevřel dveře a naznačil mi, ať jdu dovnitř. Posadil jsem se na studenou lavici a vyčerpaně si opřel hlavu o tvrdou stěnu za sebou.

Shniju tady. Šerif Miller mě tady nechá sedět navěky. *To se ti teda sakra povedlo, ty velká hubo.* Johnny se na mě z druhého konce cely samolibě šklebil, dokud mu nedošlo, že mezi námi nejsou žádné mříže.

„Townsende!“ zařval šerif. „Jsi na radě! Telefonát!“

Johnny se zvedl z lavice, vyšel ven a beze slova došel až k telefonu. Před pěti minutami bych řekl, že z nás dvou jsem já ten chytřejší, ale teď jsem si tím nebyl tak jistý.

Zavřel jsem oči, snažil se utéct do říše spánku a přál si, aby to přišlo rychle. Domníval jsem se, že budu myslet na zelenookou dívku ze své minulosti, tu, která mě dnes stála tolik trápení, ale oči, které se mi zjevily, byly na barevném spektru jinde, a to o devadesát stupňů proti směru hodinových ručiček. Jasně modré a divoké, už celý měsíc jsem je nevidal nikde jinde než ve svých fantaziích, nicméně těch fantazií bylo nepřeberné množství.

Ale ne, krucinál. Basa *nebyla* nejlepší místo na fantazírování.

Zhluboka jsem se nadechl, jedna myšlenka se začala vpíjet do druhé, a upadl do neklidného spánku.

„Kelly!“ Šerifovo zaburácení mě probralo z dřímoty. Zavrtěl jsem hlavou, abych ze sebe setřásl spánek, a rozhlédl se po jinak prázdné cele. Když jsem dohlédl až na něj, vypadal pobaveně a posunkem mi naznačoval, ať za ním přijdu.

Když jsem se k němu dostal, otevřel mi dveře a pokynul k telefonu na chodbě.

„Snad ti ten šlofik osvěžil paměť. Máš minutu na to vzpomenout si na číslo a tři na hovor. Doporučuju ti, abys všechny čtyři minuty dobře využil.“

Doprdele.

Pořád jsem byl omámený spánkem a pocitem marnosti, ale neztrácel jsem čas a vystřelil z cely rovnou k telefonu. Měl jsem pocit, že kdybych nešel teď, třetí šanci už bych nedostal. Samozřejmě že moje praktická stránka věděla, že mě tu šerif nemůže držet navěky jen proto, že jsem si nevzpomněl na číslo, ale po dnešní pekelné noci mě ta představa přece jen strašila. Snažil jsem se poúžit mozek a vyburcovat ho natolik, aby si vybavil telefonní číslo na rodiče, ale marně. Všechn čas, který jsem věnoval odkládání tohoto telefonátu, znamenal jen prodlení ve vysvobození z téhle chcankami ovoněné dovolené a dnešek opravdu nebyl tím dnem, kdy bych si to mohl dovolit.

3. KAPITOLA

CASSIE

Kuším mi vzdáleně doléhalo pronikavé vyzvánění. Ospale jsem se zavrtěla, otočila se a zamžourala na hodiny na nočním stolku. Krvavě červené číslice mi oznamovaly, že je půl třetí ráno.

„Krucinálfagot,“ zamumlala jsem do prázdna a přetáhla si polštář přes hlavu, abych se zahrabala do bezpečí.

Ale telefon nepřestával vyzvánět, vibroval mi na nočním stolku a vysmíval se mému mozku deprivovanému spánkovým deficitem. Milovala jsem spánek. *Milovala*. Zatímco většina žen snila o tom, že je Henry Cavill šuká až do bezvědomí a pleská je svoji supermanovskou pláštěnkou do tváře, já svoje snění rozdělovala mezi Henryho Cavilla, Channinga Tuma a svoji postel – a muži zdaleka netvořili většinu mých fantazií.

Předpokládala jsem, že ať už mi volá kdokoliv, musel asi přijít o končetinu nebo hasí nějaký požár, a to doslova, protože kdokoliv, kdo mě znal, věděl, že mě *nemá* rušit ze spaní.

Zbývaly dvě vteřiny k tomu, abych začala zuřivě křičet. Strhla jsem ze sebe příkrývku a se zavřenýma očima začala šátrat rukama po nočním stolku – samozřejmě jsem při tom shodila asi tak milion věcí na zem. Popadla jsem telefon, dala si ho k uchu a vsadila na svůj nejlepší tip. „Georgio, přísahám bohu, že jestli jsi to ty, tak tvého manžela nakopu rovnou do toho jeho velkého kolíku tak silně, až nebude moct trávit noci tím, že ti bude vyšukávat mozek z hlavy.“

Ve sluchátku se ozvalo uchechtnutí, ale nebylo dámské. Byl to hluboký, hrdelní a stoprocentně mužský smích.

Když nenásledovala žádná slova, povzdechla jsem si a opět si přetáhla polštář přes obličej. „Ale teď vážně, kámo. Jestli mi ksakru neřekneš, kdo jsi a proč mi voláš, tak budeš mít vážně problém.“

„Jaký problém?“ zeptal se, evidentně pobaven.

„Problém s mojí nohou ve tvém zadku, protože ti nakopu prdel,“ vyštěkla jsem na něj.

Znovu se uchechtl. „Co když mám zvrhlé choutky a tohle by se mi právě líbilo?“

„Tak fajn, ty vyšinitý psychopate,“ pronesla jsem se znatelným naštváním v hlase. „Tvoje zvrhlé choutky jsou mi úplně u prdele. Pro mě za mě si klidně můžeš honit svoji klobásu a mazat si ji při tom pomazánkovým máslem, mně je to fuk, ale to, že mi voláš ve dvě ráno, mi už fuk *není*.“

„Cassie,“ odpověděl a bylo slyšet, jak se pořád baví tím, že mě obírá o spánek. „Tady Thatch.“

„*Thatch?* Žádného neznám,“ lhala jsem. Věděla jsem, že je to on, ba co víc, věděla jsem to ještě před tím, než se představil. Ten hlas se mi už nějakou chvíli promítal do mých fantazií. Ztracený *Thatcher Kelly*. Procpal se mi až do hlavy a strašil mi tam jako nějaký parazit, jehož se nejde zbavit.

Doufala jsem, že když budu dál předstírat zmatek, nechá mě spát.

Znovu se zasmál. „Víš, ten chlap, kvůli kterému sis poslední měsíc prstila tu svoji dokonalou frndu. Copak si nepamatuješ? Byli jsme spolu na svatbě. Pomáhal jsem ti najít Waltera poté, co jsi ho ztratila. Dokonce jsi mi volala z Key West, protože se ti po mně stýskalo.“

„Na nic z toho si nevzpomínám.“

A já tu ztracenou kočku neztratila, to *on*.

„Dokonce jsem tě nechal mi sáhnout na péro, z čehož jsi, jen tak mimochodem, byla úplně u vytržení.“

„Z tvého péra jsem u vytržení rozhodně nebyla,“ odsekla jsem. „Nebylo to nic extra, pokud se chceš bavit o něčem hmatatelném.“

„Jak je velké?“

Skoro jsem mu odpověděla, krucinál.

„Proč se mě sakra furt na něco ptáš?“

Znovu se uchechtl.

Neříkali mu veselý obr jen tak pro nic za nic, že ano.

Ale jestli se ještě jednou zasměje, na svůj seznam úkolů si připsuju bod „zabít Thatche“.

„Proč mi voláš? Nemohlo to počkat, třeba aspoň až do té doby, než vyjde slunce a já nebudu spát?“

„Promiň,“ odpověděl a odkašlal si. Jeho hlas zněl nejasně, jako by se někam přemísťoval. „Ale tohle počkat nemohlo. Dostal jsem se do jedné takové polízanice a potřeboval bych od tebe laskavost.“

„Laskavost?“ zeptala jsem se a posadila se na posteli. „Teď hned?“

„Jo.“ Chtěl pokračovat dál, ale přerušil ho cizí hlas, který v pozadí zařval: „Tvoje tři minuty vypršely, Kelly!“

Samovolně se mi nakrabilo obočí. „Kde jsi?“ zeptala jsem se podezřívavě. „A kdo to byl?“

„Ále, to byl jen šerif Miller,“ odpověděl nonšalantně. Skoro jsem si dokázala představit, jak u toho pokrčil rameny.

„Šerif Miller?“ zopakovala jsem jeho slova a začalo mi docházet, kam tahle konverzace směřuje. Sice jsem ještě napůl spala, ale člověk nemusel být génius, aby mu došlo, o co tady jde. „Řekni mi, že nevoláš odtamtud, odkud si myslím, že voláš.“

„No, to jsem se tě právě chtěl...“ Na chvíli se zarazil. „Byla jsi už někdy na severu ve vnitrozemí?“

„Krucinál, Thatchi,“ zamumlala jsem a našťvaně si protřela ospalé oči.

„Cass, já vím, že jsem osina v zadku.“

„Já ti tu osinu pěkně nakopnu,“ zabručela jsem ospalým, vyčerpaným hlasem.

Thatch se však nenechal zastrašit a pokračoval: „Víš, tak trochu mě dneska zatkli a doufal jsem, že by ses nade mnou mohla smilovat a přijet za mě složit kauci,“ řekl a zároveň bylo slyšet, jak ho robotický hlas varuje, že jeho čas vymezený na telefonát se chýlí ke konci.

„Tak trochu tě zatkli?“ vybafla jsem na něj. „To zní, jako že jsi zatčený, ty pitomče.“

„Takže to pro mě uděláš?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„A co Kline? Nebo Wes? Nebo někdo z rodiny, zatraceně? Jak to, krucinál, že sis na tuhle službičku vybral zrovna mě, sakra?“

„Začínám si všímat, že ráda nadáváš.“

„Cože?“ O čem to vůbec mluvil?

Zase se zasmál a mě popadla touha sáhnout do nitra telefonu a uškrtit ho.

Budiž zde poznamenáno, že je právě 2:35 hodin ráno.

Na mém seznamu úkolů na pondělí právě přibyla nová priorita, a sice zabít Thatche.

„Často a ráda nadáváš. A máš bohatý slovník.“

„A co?“ vyštěkla jsem ostře, když to nijak dál nerozvíjel.

„Jen že se mi to sakra líbí, zlato.“ Z jeho hlasu jsem cítila upřímné pobavení.

„Ty mě balíš? Během rozhovoru, v němž jsi mě požádal, abych tě přijela vysvobodit z basy?“

„To záleží.“

Povzdychla jsem si a opřela si hlavu o čelo postele. „Na čem?“

„Pokud řeknu, že ano, položíš mi to?“

„O tom uvažuji už od té doby, kdy jsem to zvedla.“

„Thatchere!“ zadunělo hlasitě v telefonu. Předpokládala jsem, že to byl asi šerif Miller. Tohle byl ten nejdivnější telefonát, který

jsem kdy v sobotu v noci vedla, a když to říkám já, tak už to něco znamená.

„Takže... myslíš, že bys mi mohla Helfnout?“

„Budeš navěky mým dlužníkem.“

„Cokoliv si budeš přát, zlato.“

„Kde jsi?“ Přepnula jsem ho na reproduktor a otevřela si mapy na googlu, abych si toho odsouzence mohla vyhledat.

„Severně od New Yorku, v malém městečku jménem Frogsneck,“ odpověděl a nadiktoval mi adresu. Dokonce mi řekl, abych si vzala jeho range rover, že prý stačí, abych si ho vyzvedla u něj v bytě.

„Ale ne, můj ty bože,“ zamumlala jsem, když jsem zjistila, že mě čeká devadesátiminutová jízda autem. „Začni se připravovat, ty pitomče jeden, protože až přijde čas splácení dluhů, plánuju si to zatraceně užít.“

Očekávala jsem, že uslyším jeho smích, ale když jsem se podívala na telefon, hovor už skončil. Hodila jsem mobil na noční stolek a vyskočila z postele.

„To je fakt debil,“ utrousila jsem sama pro sebe, když jsem se prohrabávala oblečením ve snaze najít si na cestu něco napůl slušného a zároveň pohodlného.

Rozhodla jsem se pro baleríny, legíny a tričko s nápisem „Chci jen popíjet víno a mazlit se se svojí“ a obrázkem kočky. Kočku jsem sice neměla, ale masturbaci jsem milovala, takže tričko nelhalo.

Tmavé lokny jsem si svázala do rozčuchaného drdolu a byla jsem hotová. Odmítala jsem plýtvat časem a energií na make-up, protože poté, co mě pan Pitomec vzbudil uprostřed noci, si nic takového nezasloužil.

Když jsem vešla do kuchyně a vzala si odtamtud kabelku, rozhodla jsem se, že ho nechci vyzvednout jeho autem. Kdepak, to by ode mě bylo až příliš štědré.

Skoro jsem zavolala Georgii, jestli by mi Kline nepůjčil jejich ford focus, který pro něj Georgia vybrala, ale zarazila jsem se,

když mi došlo, že Thatch raději zavolal mně než svému nejlepšímu kamarádovi. Bylo to v každém případě zvláštní, ale něco mi říkalo, že k tomu měl nějaký důvod. Ať už byl jakýkoliv, nechám si to pro sebe, dokud nebudu vědět, jestli se s tím Thatch vůbec chce chlubit.

Zbývala mi tedy poslední možnost. *Zipcars, systém sdílení aut.*

Neměla jsem u nich členství, ale Tony, můj soused přes chodbu, ano a mimo to mi byl dost zavázaný za erotické focení, které jsem s ním a jeho přítelkyní Francescou u příležitosti jejich pětiletého výročí absolvovala.

Nebylo žádným tajemstvím, že jsem úspěšná fotografka, a protože jsem byla otevřená jakýmkoliv sexuálním a perverzním tématům, nebylo to poprvé, co mě někdo požádal o erotické fotografie. Budu-li upřímná, moje kariéra mě i tak často zavedla na místa, kde jsem cvakala spouští okolo polonahých chlapů. Byla to rozhodně výhoda, protože jsem díky své práci potkala spoustu *fantastických* mužů.

Tony mi nebyl až tak zavázaný kvůli samotnému focení, ale z toho důvodu, že mi dopředu nijak nenaznačil, v čem jejich intimnosti spočívají. Představte si spoustu vzájemného otírání a šoustání jazykem. Nemusím asi dodávat, že bych se byla obešla i bez toho, abych se celých šedesát minut musela dívat na jeho erekci. A vzhledem k tomu, že jsem ty fotky ještě neměla kompletně upravené, věděla jsem, že mám slušnou šanci, aby mi Tony svoji členskou kartu u Zipcars půjčil.

Stačil kratoučkový telefonát a už jsem stála na prahu jejich bytu. Když se otevřely dveře, vzpomněla jsem si na jejich nadržené focení a zaplavilo mě déjà vu. Francesca měla odhalená ňadra, její vnadnou postavu zakrývaly jen pánské trenýrky a Tony stál za ní a ospale ji poplácával po zadku.

Kdybych nevěděla, že jsem v našem činžáku, pomyslela bych si, že jsem se nachomýtlá u natáčení soft porna. Vzhledem k tomu, že

jsem rozhodně neměla chuť Tonymu během jejich společné aktivity načechrávat pířko, vzala jsem si od Francescy členskou kartu, upřímně se omluvila za vzbuzení uprostřed noci a vypoklonkovala se ven s tím, že strašně spěchám.

To byla ostatně pravda. Potřebovala jsem odsud vypadnout, ještě než si Tony začne hladit svůj ocásek.

„V pohodě, kočko. Jsem ráda, že jsme mohli pomoci,“ řekla Francesca, než se vrátili zpátky do bytu, asi aby spolu mohli šoustat, až dokud jeden z nich neomdlí nebo neodpadne.

Jakmile jsem se nohama dotkla chodníku, odmávla jsem si taxík a dala řidiči instrukce, aby mě dovezl k půjčovně Zipcars, která byla od mého bytu vzdálená asi dvacet bloků. Díky pozdní noční hodině cesta trvala ani ne deset minut.

Normálně bych tam došla pěšky, ale bylo mi jasné, že čím dřív Thatche z té basy vytáhnu, tím líp. A navíc by se žena takhle pozdě neměla potloukat po městě sama, pokud se tedy nechce stát obětí přepadení.

Půjčovací systém u Zipcars byl založený na jednoduchém principu. Každý, kdo měl členskou kartu, mohl zamířit na jakoukoliv pobočku, jednoduše přejet kartou přes přední okno libovolného auta a vyrazit.

Rozhlédla jsem se po parkovišti a zvažovala možnosti.

Jeep cherokee...*Ne, v něm je moc místa.*

Chevrolet malibu...*Taky ne, ta zelená je příšerná.*

V měsíčním světle jasně zazářila červená a moje oči ji následovaly, když se zastavily u poslední možnosti. „Ó, ano. To je ono,“ zamumlala jsem si vítězně pod vousy.

Během deseti minut jsem byla na cestě do Frogsnecku a na rtech mi pohrával potouchlý úsměv.

Příště si to už pořádně rozmyslí, než se rozhodne mě budit uprostřed noci, abych mu jela zachránit ten jeho pitomý zadek složením kauce.

4. KAPITOLA

THATCH

Cassie se před budovou obecního úřadu ve Frogsnecku objevila přibližně dvě hodiny po našem telefonátu. Šerif Miller s ní bezostyšně flirtoval a k vyplnění papírů ohledně mého propuštění jí stačilo jen dobré slovo. „*Pěkné dámy neplatí,*“ prohlásil šerif a ona na to samozřejmě skočila.

Na mě ale ani nepromluvila a raději počkala venku, než mě šerif propustil z cely. Moc nekomunikoval, ale jeho oči toho za něj prozradily dost. Svítlo v nich tiché pobavení, které svědčilo o tom, že mu moje utrpení připadalo velmi zábavné.

Zrovna vycházelo slunce a přímé sluneční světlo mi vehnalo do očí slzy. Cass byla opřena o jedno z nejmenších aut, jaké kdy bylo vyrobeno. Zůstal jsem stát na místě a houkl na ni přes tři volná parkovací místa mezi námi. „To si ze mě snad *děláš prdel*. V téhle podělané kraksně si budu ohlodávat vlastní kolena.“

„Já vím,“ řekla škodolibě a otočila se o sto osmdesát stupňů, aby se pokochala pohledem na malinkého červeného fiátka. Potom se přes rameno otočila na mě a zašklebila se tak, až se jí nakrabil nos. „Dej vědět, kdyby ses začal dusit. Možná že ti i zastavím a pomůžu ti popadnout dech.“

Oběma rukama jsem si projel strniště na bradě, zavrtěl hlavou a rozesmál se. „Tak se mi zdá, že z toho ranního telefonátu nejsi zrovna nadšená.“ Vyrzil jsem směrem k ní a ona zvedla jedno obočí. „Nebo minimálně z jízdy sem a z daných okolností.“

„Jsi všímavý,“ zamumlala, když jsem se dostal natolik blízko, abych dneska poprvé spatřil maličkou pihu, která sídlila přímo pod jejím pravým uchem. Nebyla tak velká ani tolik do očí bijící jako ta, kterou měla Cindy Crawfordová, ale nebylo to poprvé, kdy jsem si jí všiml. Možná to bylo tím, že jsem pozorováním Cassie trávil víc času než kdokoli jiný.

Když jsem analyzoval její zevnějšek pro jiné účely než pro potěšení svého přehnaně dychtivého péra, uvědomil jsem si, že je trochu rozčuchaná, jako kdyby vyskočila z postele a jela rovnou sem. Až doteď jsem se nad tím nijak nepozastavoval, ale když jsem si rychle spočetl, kolik jí zabrala jízda samotná, bylo to přesně to, co musela udělat.

Sjel jsem pohledem z vrabčího hnízda na její hlavě k jejím očím a jediným slovem jsem se pokusil vyjádřit, jak moc jsem jí byl vděčný. „Promiň.“

To opět vyburcovalo její výrazné obočí, které ke mně vysílalo signály, že o tom dost pochybuje.

„Opravdu mě to mrzí,“ ujišťoval jsem ji v sebeobraně. Strašně se mi nechtělo přiznat celou ponižující pravdu, ale dlužil jsem jí to. „Jeden chlápek, kterého znám ze střední, mi řekl něco, co jsem měl ignorovat, ale neudělal jsem to a nevěděl jsem, komu jinému zavolat. Rodiče včera slavili čtyřicáté výročí svatby, ale i kdyby ho neslavili, tak jim bych rozhodně nevolal.“

„A co Kline?“ navrhla. Zrak jí poprvé sklouzl dolů na mou ruku a oči se jí rozšířily, když spatřila rozedranou kůži na mých kloubech.

Protočil jsem oči a vyhnul se přiznání, že její číslo bylo jediné, které jsem si pamatoval. Šílené nápady Cassie Phillipsově nepotřebovaly přilévat další olej do ohně.

„Posledně, když jsem Klineovi volal uprostřed noci, mi řekl, že mi amputuje moji nejoblíbenější končetinu. Mám o dobrých deset centimetrů a přes dvacet kilo víc než on, ale ten chlap je zatraceně vychytralý a nějak by to skoulel.“

„Wes,“ pokračovala.

Zavrtěl jsem hlavou. „Je na západním pobřeží na nějaké nábo-
rové služební cestě.“

Celé její tělo se najednou napřímilo a já si poprvé všiml jejího
trička. Naprosto směšný výrobek jedné firmy, u níž jsem vlastnil
čtyřicet procent akcií. Zakryl jsem úsměv, když se zeptala: „Kde?“

„Co?“ zeptal jsem se zmateně. Nedávalo mi to smysl, ale, upřímně,
moc jsem se na naši konverzaci nesoustředil.

„Kdo, jak, proč,“ mlela dál a bylo znát, jak jí dochází trpělivost.
„Kde, jako na které škole se teď Wes nachází, pane Nechápvý?“

Připadalo mi to jako nějaká hádanka a nebyl jsem si jistý, jestli
mě pustí do auta, pokud se nevytasím se správnou odpovědí. I když
jsem reptal, do toho zatraceného fiata jsem se dostat chtěl.

„Ehm, to nevím,“ odvážil jsem se opatrně odpovědět a bez-
myšlenkovitě jsem se poškrábal na temeni. Bodla by mi sprcha.
„Myslím, že měl namířeno na několik míst.“

Naštvaně si odfrkla, prudce otevřela dveře od řidiče, vlezla si
do auta, zabouchla za sebou a nechala moje konsternované já stát
venku.

Po třech vteřinách jsem se z šoku vzpamatoval natolik, abych se
donutil k pohybu, vrhl se k autu, oběhl ho, popadl kliku u dveří
a naskládal svoje velké tělo dovnitř jako nějaké origami. Nepo-
chyboval jsem o tom, že by tahle šílená ženská klidně absolvovala
celou cestu sem jen proto, aby odjela beze mě.

„Co jsem udělal špatně?“ zeptal jsem se, když se na mě ani ne-
podívala. Nebyl jsem žádný expert, ale už jsem párkrát viděl ženu
pořádně naštvanou. Pokaždé jsem se snažil si získané informace
uložit, abych se tomu příště uměl vyhnout. Bohužel se mi ale pro
takové případy doposud nepodařilo sestavit úspěšný vzorec chování.

„Zavolal jsi mi uprostřed noci a přemluvil mě, abych jela až do
vnitrozemí!“ utrhla se na mě.

„Ne,“ vysvětloval jsem. „To už jsi mi jednou řekla, dostatečně jasně i hlasitě. Myslel jsem, když jsme mluvili o Wesovi.“

„Praštila bych ho *já*?“ zeptala se nesmyslně.

Krucí, dneska mi, co se týče průběhu naší konverzace, fakt nepřálo štěstí. Připadalo mi, jako bychom neustále vedli dva zcela oddělené rozhovory.

„Koho? Wese?“

„Ne! Toho kreténa, cos ho praštil ty. Praštila bych ho *já*?“

Nemohl jsem si pomoci a musel se té představě zasmát. Cassie rozhodně nebyla žádná těžká váha, ale řekl bych, že by Johnny stejně skončil na zemi. „Mnohem dřív než já.“

Rezolutně přikývla. „V tom případě se ti to promíjí.“ Lehce vykouvala z parkovacího místa a vyrazila z parkoviště stejnou cestou, kterou předtím přijela.

Pousmál jsem se nad jejím velkorysým odpuštěním. Nenamáhal jsem se jí říkat, že jsem ji o něj ani nežádal.

„Teď se chci co nejrychleji dostat zpátky do města a vlézt si do postele. Mám asi tak osmihodinový spánkový deficit.“

„Ehm,“ zamumlal jsem a trochu se přikrčil. „Já vlastně potřebuju, abys mě odvezla do baru.“

„Do baru?“ Auto mírně změnilo směr, když odvrátila oči z cesty, aby se na mě podívala. Přemáhal jsem nutkání chňapnout po držadle nad oknem spolujezdce.

„Na místo činu,“ vysvětlil jsem se sebeironickým úsměškem. „Mám tam auto, které je třeba vrátit zpátky k rodičům.“

Zasténala, ale nakonec zabočila tam, kam jsem ukázal, a dál to nekomentovala. Dvě minuty jsme jeli v tichosti, než zvedla jednu ruku z volantu a prohrábla si vlasy. Ústa se jí začala formovat do zívnutí, ale statečně se ho snažila zastavit. Výsledek však byla strašlivě nepřitažlivá grimasa. Když jsem se na ni díval, hrudník se mi začal otrásat zadržovaným smíchem.

„Unavená?“

Přikývla a trvalo jí dobrých pět vteřin, než promluvila. „Jo. Už bys to měl vědět, ale v případě, že ti to doteď uniklo, měla bych zmínit, že spánek a já jsme nerozluční milenci. Víš, jak lidi vtipkují o tom, že by obětovali svoje prvorozené dítě?“

Přikývl jsem a potom si uvědomil, že se na mě teď nemůže moc podívat. „Jo.“

„No, tak až budu mít děti, s klidným svědomím je obětují ve prospěch spánku.“

Zasmál jsem se. „Z toho, co jsem zaslechl, vím, že mít děti znamená trpět nedostatkem spánku.“

„Sakra. Tak to pak asi nemůžu mít děti.“

„To ne. Jen je musíš mít s někým, kdo bez spánku vydrží. Je to něco za něco.“

Překvapeně se na mě podívala a auto sebou zase prudce trhlo, jak se vychýlilo ze směru. Opatrně jsem se vyhnul tomu, abych na tuhle skutečnost poukázal, a místo toho jsem jí nabídl jediné, co jsem v tu chvíli mohl.

„Mám řídit?“

Zavrtěla hlavou a znovu zazívala. Tentokrát zívnutí vyhrálo.

„Tvoji rodiče měli včera čtyřicet let od svatby?“

„Jo.“

„Bylo tam hodně osamělých žen?“ dobírala si mě.

Na kalhotách jsem si všiml kapky zaschlé krve a zkusil ji setřít, i když jsem věděl, že to nepůjde. Můj mozek se líně zamyslel nad její otázkou a odpověď, s níž se nakonec vytasil, mě samotného trochu překvapila. Pokud mezi hosty nějaké ženy byly, žádných jsem si nevšímal. „Nebyla to nijak živelná oslava, ale rodičům se líbila a to pro mě bylo nejdůležitější.“

„Telefonát z místního vězení od vlastního syna by jim to veselí asi slušně překazil, co?“

Zasmál jsem se, protože ani netušila, na co se ptá. „To jo, už jsem je vystavil takové míře stresu, že na jeden život to stačí ažaž.“

Když jsme dorazili k parkovišti u baru, navedl jsem ji, aby odbočila. „To je ono.“

Nahnula se dopředu, aby měla lepší výhled na vývěsní štít, a odfrkla si. „Nakládáná okurka?“ Vývěsní štít se tyčil v úctyhodné výšce šesti metrů a hlásal přesně to.

Pousmál jsem se. „Jo.“

„Proboha, Thatchere. Nejenže nejsi schopný ovládnout svoji erekci, ale ještě k tomu si tu svoji okurku nakládáš do octa. Skončí tohle někdy?“ zeptala se mezi záchvaty smíchu a z culíku se jí uvolnily dva prameny vlasů, které jí spadly dolů do obličejce. Vnější koutky očí se jí zvedaly nahoru jako jakési prodloužení jejích úst. Na rtech jí ulpěla malá krůpějka slin, kterou si byla nucená slíznout.

Péro mi začalo pulzovat.

Ježíši.

Když jsem se na to fascinovaně díval, musel jsem jít s pravdou ven. Měl bych ovládat erekci, když jsem v její blízkosti?

„To těžko, kruci.“

Poté, co jsme můj milovaný Chevrolet Nova SS, ročník 1964, zaparkovali u domu mých rodičů, vydali jsme se dál. Chtěl jsem, aby šla dovnitř, ale Cassie stačil jediný sebekritický pohled na tričko s kočkou a odmítla. „*Na to zapomeň. Nehodlám se setkat s tvými rodiči v triku, na kterém se píše o tom, jak si hladím kočičku, než budeš mít tu čest ty sám,*“ řekla. Už jsem se chystal zeptat, jestli to znamená, že k tomu brzy dostanu šanci, ale potom jsem si to raději rozmyslel.

Byl bych radši, kdyby mi padla do pasti, aniž by si to uvědomila.

A vlastně se rozhodla správně. Po večeru plném vzrušení, na které nebyli zvyklí, byli rodiče pořád ještě v posteli. Rychle jsem je políbil na rozloučenou, oni se se mnou s omluvou rozloučili a o mojí dramatické noci nepadlo ani slovo.

„Kurva, díky,“ zasténala Cassie, zrovna když jsme přejížděli řeku Hudson po mostě Tappan Zee Bridge.

Kdyby to bylo kdykoliv jindy a kdekoliv jinde, její zasténání by pravděpodobně probudilo můj nadromilný ocásek, až by sebou začal vrtět jako pominutý. Teď ale ne.

Do levého stehna mě chytala křeč, kolena se pomalu stávala nedílnou součástí mého hrudníku, ale přesto jsem při pohledu na hodinky věděl, že mi nezbývá jiná možnost než svoji krásnou řidičku nenápadně navést na další zajíždku v tomhle podělaném, mrňavém, směšném autě.

Po noci strávené v lochu bych si s potěšením odpustil téměř cokoli kromě tohoto. Čekala na mě totiž jedna malá dívenka s velkýma očima a ještě větším úsměvem a já bych musel být leda mrtvý nebo ležet na smrtelné posteli, abych ji zklamal.

„Ehm, Cass?“

„Co?“ odsekla. Její oči vypadaly jako ztělesněné zosobnění veškerého zla na zemi.

Zakousl jsem se zuby do spodního rtu, abych se nerozesmál, a podíval se ven z okénka, abych zakryl úsměv. „Vím, že ze mě teď nejsi právě nadšená –“

„To si fandíš,“ skočila mi do řeči.

„Ale myslím, že mě chytá křeč do péra. Ty to moje možná zrovna v lásce nemáš, ale na obecné úrovni je ráda máš, ne?“

Oči se jí zúžily, jak přemítala nad mojí poznámkou. Nejraději by mě úplně ignorovala, ale když šlo o péra, Cassie se pokaždé chytla.

„Tak co ta tvoje tvrdá kláda chce tentokrát, Thatchere?“ zeptala se podezřívavě.

Nenamáhal jsem se dál zakrývat smích a pověděl jí jistou verzi pravdy obalenou ve flirtování, které mělo odvést její pozornost.

„Víš, zlato, ujišťuju tě, že chce velkou spoustu věcí a spoustu z nich od tebe, ale teď se ti vlastně ani nesnažím nadbíhat, ani

nechci urážet tvoji inteligenci, ani nežádám tvoje prsa, aby mojí kládě věnovala pozornost.“

„To nechápu. Copak od tebe můžu čekat něco jiného?“ škádlila mě a já se rozesmál. To protože se mi poprvé za celý můj život stalo, že někdo nezněl vážně, když to říkal, přestože právě od ní jsem to čekal nejméně. Zněla tak, jako by uznávala, že moje inteligence nekončí s koncem mého péra a moje řečičky o prsou a narážky na klády jsou jen vrstva zakrývající to pod tím. Připadalo mi, jako by to *viděla* – bez podněcování nebo povzbuzování –, a to nebylo obvyklé. Většina lidí nikdy nedohlédne za povrchovou vrstvou naší osobnosti. Zapamatují si první dojem z naší tváře spolu s výraznými povahovými rysy, protože jsou líní, a tahle očekávání a předsudky si odnášejí do celého vztahu s námi. Možná že něco v jejím nadšení pro nové zkušenosti Cassie přimělo mě prohlédnout hlouběji než ostatní.

„Prosím,“ žadonil jsem s pohledem upřeným na blížící se sjezd. „Sjeď tady a hod' mě do sámošky, co je o pár bloků dál.“

„Nevím, kam mám jet,“ vytáčela se, ale já ji přerušil tak rychle, že neměla čas o tom moc přemýšlet.

„Já ano, chodím tam často. Navedu tě a oba vyhrájeme. Já si protáhnu nohy a tobě jako odškodnění za tvoji námahu koupím pytlík chipsů.“

„A nízkokalorickou limonádu.“

Bingo. Našel jsem dočasnou skulinu v jejím brnění.

„Ano,“ souhlasil jsem. „A limonádu.“

„Nízkokalorickou!“ opravila mě.

„Ano, nízkokalorickou. Slibuju. Pokud se ti to hubnutí neprojeví i na kozách.“

Usmála se a zavrtěla vlavou. „Sorry, kámo. Prsa jdou dolů vždycky jako první.“

Dostane normální, pomyslel jsem si. Rozhodně dostane tu s normální hladinou cukru.

„Tady odboč doprava,“ naváděl jsem ji, když jsme se blížili ke křižovatce.

Když jsme sjížděli, čekal jsem, že auto zpomalí, ale to se nestalo. Cassie se do šňůry plynule jedoucích aut vřítela snad padesátkou, aniž by i přes můj řev jakkoliv zpomalila.

„Ježíšku na křížku! Ty ses snad pomátla? Proč jsi tam ksakru nezastavila?“ křičel jsem otočený dozadu přes rameno a už beze studu jsem křečovitě svíral madlo nad okénkem spolujezdce.

„Ahá, ty jsi chtěl, abych zastavila?“ zeptala se s předstíranou nevinností. „To jsi neřekl. Říkal jsi jen: ‚Odboč doprava.‘“

Kristova noho, ta je šílená!

„Zastavení vyplývalo z té obrovské červené stopky!“

Její obličej nabyl výrazu prohnaného génia, takového, jaký měla postava Grua z filmu *Já, padouch*. „Možná že příště budeš pokyny vydávat přesněji a mnohem přívětivěji.“

„Sakra, ty jsi šílená.“

„E-e-e,“ broukla. Její červený nehet mě málem zhypnotizoval, když se mi začal rychle míhat před očima. Vzhledem k tomu, že můj jedinou možností se zdálo být to, že se vzdám, nebo zemřu, volba byla jasná.

„Sakra, jsi šílená, spanilá královno Cassie?“ nabídl jsem.

„Lepší.“

„Děsíš mě,“ řekl jsem jí se zvednutým ukazovákem. „A to je co říct.“

Pokrčila rameny. Bylo jí to u zadku. Dokonce by mě ani nepřekvapilo, kdyby si pro dokreslení tohoto faktu svlékla kalhoty a vystrčila ho na mě.

Když jsme se blížili k další odbočce, pečlivě jsem si rozmýšlel, jak jí to říct. „Slyšela jsi někdy o Wei Wangovi?“

„Ne,“ odpověděla podle očekávání, protože jsem si ho totiž právě vymyslel.

„Víš, všichni u Wangů byli známi tím, že nosili svoje přívěsky přesně uprostřed, jestli víš, co tím myslím.“

„Možná že fakt umíš mluvit jen o pérech.“

„Ale Wei ne. Šel proti proudu a svůj přívěsek si nechával viset pěkně nalevo,“ dodal jsem spěšně, když jsme se blížili k rozcestí.

„Cože?“

„Zůstaň nalevo, klinkej si to nalevo, to je další dopravní pokyn, smyslná Cassie,“ zadrmlol jsem rychle, když jsme se přibližili k místu, kde se silnice rozdělovala.

„Co to kčertu má být?“ zeptala se, ale udělala, co jsem jí řekl. Sice při neskutečné rychlosti a pravděpodobně na dvou kolech, ale odbočila vlevo.

„Chtěla jsi přesné pokyny.“

„Tyhle rozhodně nebyly přesné, ale komplikované a směšné.“

Dalo se říct, že byla rozhozená, ale díky tomu se mi povedlo odvést její pozornost ve snaze ji přimět udělat něco, co by jinak udělat nechtěla, a to se počítalo.

„Co krucinál děláme v rezidenční čtvrti?“ zeptala se, když si uvědomila, že jsem ji nasměroval jinam, než bylo dohodnuto.

Dům, který mě zajímal, byl už na dohled, a tak jsem si akorát načasoval odpověď. „Tady prosím tě zastav.“

„Ty ses ztratil?“ osočila mě a se skřípěním zastavila. „Myslela jsem, že víš, kam jedeme.“

Opatrně jsem vylezl z auta a s úlevou vydechl, když jsem se napřímil do plné výšky a luplo mi v zádech. Kdyby chodník nevypadal špinavě, možná by mě napadlo ho i políbit.

Prosklené venkovní dveře malého světle modrého domu se sedlovou střechou byly zavřené a jejich jinak dokonale čisté okenní tabule zdobily moje nejoblíbenější otisky malých ručiček.

„Pojď,“ sklonil jsem se k autu. „Jsme tady.“

„Jsme tady?“ vyjekla Cassie. „Co tím chceš říct, že jsme tady? Co se tady doprdele děje?“

Obešel jsem auto a otevřel Cassie dveře. Vzal jsem ji za boky a vytáhl z auta ven na chodník. „Promiň, zlato, ale nemohl jsem si nechat ujít narozeninovou párty svojí nejmilejší holky.“

Spadla jí čelist a od masakru mých koulí ji evidentně dělily jen vteřiny. Ač to byla čirá stupidita, ani na chvíli mě nenapadlo, abych ji pustil a chránil se. Přirozený výběr má svá pravidla. Když jsem byl v její blízkosti, neměl bych právě nejlepší šance na přežití, ale ostatní chlapi by na tom byli asi stejně. Musel v tom vězet nějaký biologický nedostatek.

„Holky?“ zalapala po dechu. „Ty jsi mě donutil dovézt tě na oslavu narozenin nějaké jiné holky?“

Přikývl jsem, přestože to bylo riskantní. Mila už se k nám za Cassiinými zády blížila. „Tohle je jediná holka, kvůli které tě kdy využiju jako šoféra,“ slíbil jsem a potom jsem rychlým pohybem vpřed přitiskl svoje rty na její, zkrátka protože se mi zrovna chtělo. Teple jejích úst se mi ze rtů okamžitě rozšířilo až do hrudníku.

Když jsem se odtáhl, abych se podíval na její obličej a na stín malé holčičky, který měla u nohou, bylo evidentní, že se do mě chystá pustit za tu další pusu ukradenou bez dovolení.

Dokud ji nezastavil Milin hlas.

„Strýčku Thatchi!“

Připadalo mi, že vidím, jak Cassiin mozek šlape na brzdy.

„Tady je ta moje holka!“ pozdravil jsem ji a pomalu se přinutil odtrhnout pohled od Cassie. Trvalo mi to akorát tak dlouho, abych ještě stihl zachytit změnu v jejím výrazu.

Zvedl jsem Milu do výšky a její šestileté nožky se mi ovinuly okolo pasu, jak jen svojí délkou stačily. Malé ručky mě popadly za tváře. „Já mám narozeniny a ty jsi tady, tra-la-lá,“ zpívala si.

„To si piš,“ řekl jsem jí, než jsem se s ní otočil na místě a postavil ji zpátky na zem. „Za nic na světě bych si to nenechal ujít.“

Cassie se vedle mě pohnula a já zadoufal, že ten pohyb znamenal, že roztává. Mila, Frankieho dcera, si jí poprvé všimla.